

Drobečky

od sv. Františka
* občasník choceňské farnosti *
Doba velikonoční 2019

Milé sestry a bratři,

církev ve velikonočním oktávu zpívá: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“ (Žl 118) Opakuje tato slova žalmu po zmrtvýchvstalém Kristu, který přináší do večerádlu nádherné poselství Božího milosrdenství a svěruje je apoštolům: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás. Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20, 20-22).

Vzkříšený Ježíš ukazuje své rány jemu zasazené během umučení, zejména Srdce jako zdroj, z něhož vyplývá pramen milosrdenství, který zaplavuje celé lidstvo. I to právě skrze Ježíšovo otevřené Srdce se Božího milosrdenství dostává všem lidem.

To, co je nejdůležitější u Boha, to, co je nejvíc neobvyklé, nejvíc božské, to je právě MILOSRDENSTVÍ. Bůh je dobrý, veliký, inteligentní, nádherný, krásný, moudrý, všechno ví..., ale nejdůležitější je to, že BŮH JE MILOSRDNÝ, že je stále připravený nám odpouštět.

To proto Pán Ježíš Kristus, řekl sestře Faustyně Kowalské:

„Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství... Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky... Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů... V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milosti vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží... Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat... Mé milosrdenství je tak veliké, že je nepochopí žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost... Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství... Každá duše, která má ke mně vztah, bude po

celou věčnost rozjímat o mé lásce a mém milosrdenství... Žádná duše nenalezne ospravedlnění, dokud se s důvěrou neobráti k mému milosrdenství, a proto má být první neděle po Velikonocích svátkem milosrdenství a kněží mají v ten den duším říkat o tom mém velkém a bezedném milosrdenství... (Deníček sestry Faustyny).

Milé sestry a bratři, proto vám dnes, o druhé neděli velikonoční, mluvím o velkém a bezedném Božím milosrdenství s velkou radostí a s důvěrou.

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI.

o. Bogdan

Svátek Božího milosrdenství

V den svátku Božího milosrdenství lze získat milost úplného odpuštění vin a trestů.

K získání této milosti je potřeba:

- být ve stavu milosti (zpověď nemusí být v den svátku),
- v den svátku přijmout svaté přijímání,
- pomodlit se na úmysly Svatého otce,
- zúčastnit se nějaké zbožné aktivity ke cti Božího milosrdenství (např. společná modlitba Korunky) nebo pomodlit se před Nejsvětější Svátostí „Otče náš“, „Věřím“ a přidat k tomu výzvu k milosrdnému Ježíši (např. „Ježíši, důvěřuji Ti!“).

Ze života farnosti – plány

KALENDÁŘ FARNÍCH AKCÍ

Středa 1. 5. – Pěší pouť na Homol

Měsíc KVĚTEN – Mše sv. na Hemžích o nedělích v 14. 30 hod.

Pátek 24. 5. – Noc kostelů

Sobota 25. 5. – Výlet dětí

Čtvrtek 30. 5. – Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ (Sruby - pouť)

Neděle 2. 6. – Slavnost 1. svatého přijímání
Neděle 9. 6. – Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
Neděle 16. 6. – Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
Neděle 23. 6. – Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
Neděle 23. 6. – Prázdniny nanečisto
Pondělí 24. 6. – Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
Pátek 28. 6. – Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ
Sobota 29. 6. – Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
Pátek 5. 7. – Slavnost SV. CYRILA a METODĚJE, patronů Evropy
Sobota 13. 7. – Hradec Králové, katedrální chrám Svatého Ducha,
jáhenské svěcení bohoslovce Františka Filipa
Čtvrtek 15. 8. – Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
Neděle 1. 9. – FARNÍ DEN

NOC KOSTELŮ - PÁTEK 24. 5.

Kostel sv. Františka Serafinského v Chocni

K návštěvě bude otevřen od 18:00 do 23:00 hod.

18:00 Rozezní se zvony

18:00 Mše svatá

18:45 Prostor pro prohlídku kostela a fotografií

19:30 Krajinou příběhů - beseda s promítáním
fotografií Rostislava Bartoně

21:30 Modlitba doprovázená hudbou, žehnání Chocni a všem, kdo zde žijí

22:15 Tichá návštěva kostela

Kostel Panny Marie Nanebevzaté na Hemžích

K návštěvě bude otevřen od 19:30 do 22:00 hod.

19:30 Komentovaná prohlídka kostela

20:30 Společná modlitba s otcem Bogdanem, možnost zapálení svíčky
za naše starosti, radosti a díky

21:00 Tichá návštěva kostela

ROZHOVOR S FOTOGRAFEM ROSTISLAVEM BARTONĚM

Rostislav Bartoň je fotograf nádherných míst Orlických hor a Podorlicka. Kalendář s jeho fotografiemi mne letos provází na pracovním stole. Připomíná, jak moc důležité je umět se zastavit a vnímat krásu přírody kolem nás a mít k ní otevřená srdce. Každá fotografie je nádhernou pozvánkou a motivací místa navštívit a to v každé roční době. S Rostislavem Bartoněm bude během letošní Noci kostelů probíhat fotografická beseda „Krajinou příběhů“.

Jak jste se k fotografování dostal?

K fotografování jsem se poprvé dostal už někdy v dětství. Doma jsme měli „starého Zenita“ na kinofilm a vzhledem k tomu, že jsem vyrůstal na vesnici, fotil jsem převážně přírodu, která byla hned za domem. Později to byly tzv. „fotky z výletů“ pořizované kompaktem. Tomu vážnějšímu focení jsem propadl někdy v roce 2014. Tehdy se mi do rukou dostala první zrcadlovka a já hned věděl, že to bude láska na celý život.

Jaké roční období máte pro své putování krajinou a k focení nejraději?

Mám to stejné asi jako každý krajinářský fotograf, čili podzim a jaro. To jsou období, kdy se nám příroda ukazuje ve svých pestrých šatech. Ale miluji i zimu. Kontrasty zasněžené krajiny jsou velmi působivé.

Kam se v Orlických horách a podhůří nejraději vracíte?

Celé Orlické hory jsou nádherné, a co mě na nich nejvíce těší, ještě pořád nejsou tak „profláknuté“ jako Krkonoše, či Jeseníky. Stále objevuji nová místa, která mě něčím okouzlí. Nejraději mám oblast okolo Vrchní Orlice, Hadinec, Vysoký kořen a jeho okolí.

Vnímáte proměnu krajiny v čase?

Ano, proměnu krajiny v čase vnímám téměř na každém kroku. Velmi rád vyhledávám a navštěvuji zaniklé obce, kterých je tady v pohraničí spousta. Často pak porovnávám staré mapy a historické fotografie se současnou podobou daných míst. Na sociální síti mám dokonce stránky pod názvem „Stopy času aneb stará zapomenutá místa“, kam vkládám zajímavé fotografie. Lokality na těchto stránkách z jistých důvodů bohužel neprozrazuji.

Které z církevních staveb Vás nejvíce oslovily?

Obecně mám rád kostely, chrámy, kapličky apod. Jsou to všechno nádherné a unikátní stavby, kde vnímám a cítím spoustu pozitivní energie. Možná to

bude znít divně, ale miluji i ty chátrající, jako je např. kostel sv. Jana Nepomuckého na Vrchní Orlici, sv. Matouš v Jedlové apod. Ta místa mají génia loci a skrývají v sobě spoustu tajemna.

Zaznamenáváte v krajině obnovu kapliček, Božích muk, smírčích křížů a jiných drobných památek?

Ano, obnovu těchto míst zaznamenávám velmi často. Těch, které dostaly nový kabát, se mi vybavuje spousta. Např. kaplička v Prorubkách, kaple sv. Anny na Čiháku, kříž z roku 1834, který stojí hned vedle ní apod. Asi nejznámějším takovým místem, které prošlo a stále prochází rekonstrukcí je kostel Nanebevzetí Panny Marie v Neratově.

Na jaké zapomenuté místo v našem okolí byste nás pozval?

Jak už jsem zmínil, lokality zapomenutých míst nerad prozrazuji, ale jedno takové vám přeci jen doporučím. Jmenuje se Czerwony Strumień (Červený Potůček) a je to bývalá osada na česko-polské hranici, kterou mám hned za domem. Přestože je to moc hezké místo a vede k němu turistická značka, moc se o něm neví. Najdete zde ruiny domů, ale také např. i velmi dochované obvodové zdivo nádherné kapličky. K této bývalé zaniklé obci se dostanete po zelené z hraničního přechodu Mladkov/Petrovičky-Kamieńczyk.

Jaká místa polské strany Orlických hor doporučujete navštívit?

Na polské straně je mnoho míst, které stojí za návštěvu. Když už ale budete na hraničním přechodu do Kamieńczyku, doporučuji navštívit dřevěný kostelík Archanděla Michaela z r. 1710, který je jen kousek po silnici dolů směrem na Miedzylesie.

Kdy se obvykle podaří pořídit nejkrásnější snímky krajiny?

To se asi nedá přesně určit, je to, jak se říká, „být ve správný čas na správném místě“. Obecně je ale známo, že nejlepší krajinářské fotografie vznikají buď brzy ráno, nebo naopak při západu slunce.

Co Vás nejvíce láká na osamocených procházkách přírodou?

Na mých osamocených toulkách přírodou mě nejvíce láká ten báječný a nepopsatelný pocit svobody. Dokonalý relax, očistění těla i duše. Člověk najednou zapomene na starosti všedních dnů, načerpá energii a uvědomí si ty pravé hodnoty života.

Děkuji za rozhovor
Petra Rozsivalová

Okénko pro mládež

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ Z POHLEDU POŘADATELE

V pátek 12. dubna jsme se v 18:00 sešli společně s dalšími asi 60 lidmi v kapli sv. Antonína v Hradci Králové, kde jsme mši svatou odstartovali letošní ročník diecézního setkání.

Po mši svaté jsme se všichni přesunuli na Základní školu sv. Jana Pavla II., kde jsme se společně navečeřeli a potom už bylo na čase rozdělit se do menších týmů a pustit se do práce. Každý tým se nejdříve sešel a seznámil a pak si společně prošel program celého setkání a jeho jednotlivé úkoly. Po společné večerní modlitbě už jsme se vydali spát.

Ráno jsme měli budíček na 5:40, sbalili se, nasnídali a v 7 hodin dorazili do Filharmonie plnit naše úkoly. Okolo osmé hodiny začali přijíždět účastníci, tým organizátorů je vlaječkami navigoval správnou cestou, recepce všem nadepsala jmenovky, režie se pak postarala o úvodní program a kapely celé setkání doplnily svou hudbou. Po závěrečné mši svaté v katedrále se ještě všechny týmy sešli v Novém Adalbertinu na závěrečné pohoštění a všichni unavení, ale spokojení vyrazili na cestu domů.

Pokud se vám podobná zkušenost někdy naskytne, neváhejte a jděte do toho, ty chvíle za to stojí.

Za mládež K+M

Z farní kroniky

Rok 1974 začal opět novým úsilím na opravách v celé farnosti. Vzhledem k zvýšenému silničnímu provozu byly zakázány MěNV průvody při pohřbech z kostela. Bylo nutno uvažovat o generální opravě hřbitovní kaple, která byla v desolátním stavu. Organizace práce se ujal p. Karel Šeda, který s několika staršími věřícími – brigádníky – se pustili do rozsáhlé opravy. Stará krytina byla vyměněna za novou eternitovou i s novými žlaby. Kaple byla opatřena novou omítkou zvenčí i vevnitř, byla odvodněna a vyměněna 2 nová okna. Starý rákosový strop byl nahrazen novým, dřevem vykládaným, za přispění p. Josefa Dostála. Byla položena nová dlažba a stěny kolem lavic obloženy dřevem. Františkánský terciář P. Trávníček z Ústí n. Orlicí zhotovil z dubového dřeva nový obětní stůl s příslušenstvím, kolem zdi lavičky a pro obraz sv. Anny nový rám. Pan Antonín Kreidl kapli vymaloval

a pan Josef Starý natřel okna i dveře. Byl také zavěšen zvonek, přenesený z děkanského kostela. Celá generální oprava obětavou brigádnickou prací věřících přišla jen na 30 000,- Kčs za materiál a některé speciální práce. Jinak všechno udělali věřící zdarma. Pohřby z kaple se osvědčily, škoda jen, že kaple je prostorově malá. Ale i tak všem dárcům i brigádníkům Pán Bůh zaplatí. S opravou se započalo koncem dubna 1974 a první pohřeb z kaple byl v říjnu téhož roku. Hned po skončení opravy kaple se začalo pracovat na opravě děkanství. Do zimy se vyměnilo 18 nových oken, v sakristii byla položena nová dlažba.

Plechová krytina věže při poutním kostele P. Marie na Hemžích byla v témže roce nově natřena, rovněž tak žlaby a svody na kostele. Práci provedli brigádníci z Trutnova v ceně 15 000,- Kčs.

V tomto roce připadlo 31. výročí kněžského svěcení zdejšího duchovního správce P. Dominika Antonína Nováčka, O.P., adm. Z 11 žijících spolužáků přijelo 10 a oslavilo toto svoje výročí koncelebrovanou mší sv. v našem krásném poutním kostele P. Marie na Hemžích. Bylo to 6. května 1974.

Tento rok bylo 67 pokřtěných, 17 párů oddaných, 27 zemřelých pohřbeno do země a 25 rozloučení ke kremaci. Z toho bylo zaopatřených 18. U prvního sv. přijímání bylo 11 dětí, počet žáků na náboženství se nátlakem učitelů snížil na 54 dětí na obou školách.

Z farní kroniky přepsala Soňa N.

Zamyšlení

MOŽNÁ SE BUDEŠ DIVIT, ALE TEN ČLOVĚK JE JINÝ

Již delší dobu se mi vybavuje vzpomínka na dva muže, které jsem v životě potkal a které jsem trochu poznal. A přestože se jednalo o muže žijící naprosto odlišně a v jiných podmínkách, jedna událost je spojila. Prvním mužem byl kněz otec Karel Výprachtický, farář v Nekoři, tím druhým byl major Behro, vyšší důstojník, kterého jsem poznal na vojně.

Psal se červen roku 1985. V té době jsem prožíval třetí měsíc dvouleté vojenské základní služby v Klatovech. Běžel normální výcvikový den, už si nepamatuji, co jsme měli na programu, ale pamatuji se, že kamarádovi přišel balík a že se s námi při svačině dělil o zavařené vepřové maso, chléb a čerstvou cibuli.

„Máš na bráně telefon,“ volali na mě kluci. Výzva k telefonu většinou znamenala vážnou zprávu. Volali z pošty. **Zemřel strýček Karel. Pohřeb je v sobotu v Nekoři.** Obálka s textem telegramu přijde s ostatními dopisy.

Otec Karel Výprachtický byl bratr babičky. Měl jsem ho moc rád. Během studia na letohradské průmyslovce (tehdy SPŠ železniční) jsem za ním z Letohradu jezdil na kole, poslední dva roky dost často. Otec Karel byl vzácný člověk, kterého měli všichni rádi. Pro každého měl úsměv a dobré slovo. Dokázal sehnat a nadchnout lidi a postupně opravit kostely v celém svém přiděleném obvodu, kam tehdy patřil i Těchonín, Celné, Mladkov, Lichkov... Jeho farníci ho měli rádi pro jeho srdečnost a obětavost; děti, mladí, starší i ti nejstarší. Měl respekt a úctu i od představitelů obcí.

Otec Karel mnohé, kteří ho navštívili na faře nebo pomáhali na opravách kostelů a kaplí, obdaroval. Nejčastěji rozdával malinovou šťávou, kterou sám připravoval a stáčel do lahví, a knihy. Měl dobrý přehled o tom, co vychází, a uměl vybrat to kvalitní. ... **Otec Karel zemřel.**

Pro mě to tehdy byla smutná a nečekaná zpráva. Rozhodl jsem se, že pojedu na pohřeb. Ale byl jsem na vojně a zatím docela krátce. Šel jsem tedy po službě na hlášení k veliteli oddílu, k podplukovníkovi, u kterého jsem sloužil jako spojař. Vyslechl mě, zeptal se mě na příbuzenský vztah a pak mi sdělil, že na zvláštní dovolenou nemám nárok. ... To byla studená sprcha. Bylo mi těžko, všechno se ve mně bouřilo, nedalo se ale nic dělat.

Kluci se mě na baráku hned ptali, jak jsem dopadl. Vlastně se ani ptát nemuseli, protože to na mně poznali. ... „Běž za náčelníkem štábu oddílu!“ To byla jejich rada. „Za majorem?“ Nechápal jsem. „Vždyť ten mě vyhodí ještě rychleji než podplukovník!“ „Zkus to, **možná se budeš divit, ale ten člověk je jiný.**“

Náčelník štábu byl důrazný a dost ukřičený člověk, který hodně kouřil a taky se rád napil. Po odborné a organizační stránce jsme ho uznávali, ale lidsky moc ne. Byl slovenské národnosti a jak říkám, pro ostré slovo nechodil příliš daleko. ... Šel jsem tedy za ním, i když byl už čtvrtek a naděje na úspěch pramalá. ... Vyslechl mě a dál už se moc nevyptával, poznal na mně, že otec Karel pro mě mnoho znamenal, že to byl blízký člověk.

„To vyřešíme. Bežte sa připravit'. Zajtra (v pátek) večer pojedete domov, abyste mohli ísť na pohreb. Do rozkazu to dáme neskôr. S veliteľom sa dohovorím.“... „Děkuji.“ Na víc jsem se nezmohl. „Bežte, to je v poriadku.“ ...

Ve vycházkové knížce jsem měl napsáno: **Zvláštní dovolená 1+1, místo Opočno pod Orlickými horami, Nekoř.** Domů do Opočna jsem

dorazil brzy ráno a všechno jsem stihl. Pohřeb navštívilo mnoho lidí. Otec Karel byl opravdu vzácný člověk. Díky za něho.

Dodnes vzpomínám na člověka, který mi umožnil rozloučit se se strýčkem, který pro mě tolik znamenal a na jehož úsměv a velké srdce často myslím. Vzpomínám ale též na člověka, který měl také velké srdce, i když ukryté pod krunýřem přísnosti a nepřístupnosti.

Jak často se můžeme v člověku zmýlit. Jak snadné je řídit se předsudky a vytvořit si o někom nesprávný obraz a mínění. „**Možná se budete divit, ale ten člověk je jiný.**“ Dnes je to i moje zkušenost.

Martin Filip

IKONOPISECKÝ KURZ

V době postní jsem měla možnost zúčastnit se čtyřdenního ikonografického kurzu v Újezdě u Uničova pod vedením ikonopisce Martina Damiana. Nevěděla jsem, co mě čeká, ani jsem si o ikonách nic moc nenastudovala, proto jsem plně nasávala informace a zkušenosti a odjížděla odtamtud obohacená.

Ikona je náboženský obraz, výtvarný projev, který zobrazuje Krista, Pannu Marii, světce nebo výjevy z jejich života či z Písma. Podle teologie se ikony píší. Jedním z výkladů je skutečnost, že ikony představují Slovo Boží. A jako se ve středověku opisovaly knihy, tak podobně se opisují ikony. Tvorba ikony se řídí tzv. „kánonem“ – přesnými pravidly pro zobrazování, barvy i postup. Možná víte, že ikony jsou uctívány především v pravoslaví a ortodoxních církvích, ale byly tvořeny již v raném křesťanství, v době před rozdělením církve, takže mají své místo i v západní kultuře víry.

Ve čtvrtek, po příjezdu, jsme se věnovali přípravě dřeva. To musí být dobře opracované a vyztužené, aby se při dalším postupu nezkroutilo. Jedná se vlastně o tři dřeva sklížená tak, že dvě jdou horizontálně proti letokruhům hlavního dřeva. To nám již Martin z časových důvodů předpřipravil. My jsme pak na připravená dřeva vepisovali modlitbu (i ta a její zápis má přesná pravidla). Na dřevo se napíše kříž ve tvaru písmena Té. Nad něj je vepsáno požehnání *Benedicamus te*, doleva patří modlitby k Bohu Otci, Synu i Duchu Svatému a přímlyvy k Panně Marii a svatým. Doprava se pak píše modlitba nebo úryvek z Písma. Na takto připravené dřevo se kostním kličem přilepí bavlněné plátno. Na ně se v několika vrstvách nanese tzv. levkas – což je směs kožního kliču, plavené křídly, olivového oleje a půdy ze Svaté země. Po dokonalém vyschnutí a vyutuhnutí (následující den) se levkas brousí a hladí smirkovým papírem.

Na levkas se tužkou vytvoří nákreš zobrazovaného svätce či výjevu z Písma. My jsme zcela prozaicky použili vytištěnou předlohu, pauzovací papír a kopírák, abychom obrysy naší ikony přenesli na dřevo. Protože do tvorby ikonopisce fantazie nepatří, měl by být opis co nejvěrnější a jako vzor je doporučeno si brát co nejstarší ikonopisecká díla. Já jsem si vybrala ikonu Svaté rodiny (později jsem pochopila, že pro začátečníka to byla těžká volba, protože jsou tam hned tři postavy).

Na přenesení „obraz“ jsme nejprve nanесли plátkové zlato (na svatozáře a pozadí). Chvilí, kdy je vše potřebné nazlacené, se krásně říká, že ikonopisec oddělil Nebe od Země.

Pak již přichází na řadu práce s barvami. Používají se zásadně temperové barvy s přírodními pigmenty, které se spojují žloutkem a bílým vínem nebo octem. Žloutek slouží jako pojivo pro barvy a způsobuje jejich plynulé přechody, ocet koncentruje barvu a zabraňuje zkažení žloutku. Oproti normálnímu použití barev se tady nejprve nanáší tmavé odstíny a postupně se pak barvy vrství na sebe až k těm nejsvětlejším. Při práci s barvami, při každém tahu by se měl ikonopisec modlit.

Na závěr se pak ikona popíše, většinou se používá staročestina a různé zkratky.

Úplným zakončením práce je lakování (to přišlo na řadu v neděli). I to je velmi problematický a zdlouhavý proces, takže i to jsme museli zvládnout alternativně. Místo originálního laku z hory Atos (který schne týden) jsme použili šelak – to je přírodní živice, kterou vylučuje červec lakový. A ten zasychal opravdu rychle. Takže když v neděli po mši přišel místní kněz na výstavu, mohl požehnat všech 15 hotových ikon.

Kurz byl velmi zajímavý, celý proces mě hrozně fascinoval, ale prožila jsem si pořádný vnitřní boj. Přišlo mi, že mi práce vůbec nejde, že

neumím své představy převtělit na dřevo, že mě barvy a hlavně ruce vůbec neposlouchají. Možná jsem se málo modlila, ale kolikrát jsem měla sto chutí s tím praštit a nedodělat to. Musela jsem si odcházet do místní kaple, uklidnit se tam, uvědomit si, že ta moje ikona má přece jiný smysl, než být jen hezky udělaná, že nemůžu „soupeřit“ s ostatními výtvarnicemi, které tvořily neuvěřitelné krásy, ale smířit se s vlastní nedokonalostí a malostí, pokorně přijmout situaci, nevzdat to, to byla vskutku postní výzva.

Nakonec se podařilo a ikona Svaté rodiny stojí na krbové římse, kudy denně projdeme několikrát a já si vždy, při pohledu na ní, uvědomím to, co je v ní skryto. Modlitba, Slovo Boží a požehnání. A to chceš ☺

P.S. Kdyby vás to zaujalo, zbývá ještě pár míst na podzimní týdenní kurz spojený s duchovními cvičeními v Králíkách...

Podle informací Martina Damiana a z vlastní zkušenosti Markéta Šimková

Okénko pro děti

Milé děti ☺,

nedávno měl výročí jeden známý světec. Ve své době bojoval proti nešvarům společnosti, jako bylo obchodování s otroky, mnohoženství nebo alkoholismus. Je považován za hlavního patrona polské církve. Žil skromně, o stravu i majetek se dělil s chudými. Pouhé dva roky po své smrti byl svatořečen. Správně jste poznali šířitele křesťanské víry svatého Vojtěcha. Pojdme se o něm dozvědět něco víc. (V každém řádku přečti text pozpátku.)

- icibiL ědarh an es lidoraN
- puksib ýksžarp ýhurD
- ůcvokínvalS udor Z
- olsev, artim, ahink, alreb ytubirtA
- aksloP od ytsec ínjsiM
- trms ákcindečuM

Zuzana Siegelová

Toto číslo sponzoruje:

Ing. Anna Krčmářová
Jednatel společnosti

tel./fax: +420 465 471 438

mob.: +420 608 878 644

e-mail: info@lamatex.cz

Lamatex spol. s r.o., Topolová 1760, 565 01 Choceň, CZ

Internetové stránky farnosti

www.chocen.farnost.cz

Uzávěrka dalšího čísla *Drobečky* je 14. 6. 2019. Příspěvky prosím doručte na adresu drobecky@seznam.cz, Martině Krskové nebo panu faráři. Díky!

Výrobní náklady na jeden výtisk po odečtení sponzorského daru činí 5 Kč. Příspěvek prosím vhod'te do kasičky v kostele.

Zodpovědné za jednotlivé rubriky: Zuzana Siegelová (děti), Klára Šimková (mládež). Drobečky připravili: Martina Krsková, Tomáš Nix.